

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตนตามแนวคิดของชอสรอมต่อการเพิ่มภาวะสัจจะแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัย

สมมุติฐานในการวิจัย

ภาวะสัจจะแห่งตนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จะเพิ่มขึ้นหลังจากเข้าร่วมกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตนตามแนวคิดของชอสรอม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2531 มีอายุระหว่าง 19-24 ปี กลุ่มตัวอย่างสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยโดยมีความต้องการจะพัฒนาตนเอง จำนวน 8 คน และกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ได้คะแนนจากแบบวัดภาวะสัจจะแห่งตนที่ผู้วิจัยแปล และคัดแปลงจากพีโอไอ (POI) ตั้งแต่ ลบ .5 SD ลงไป ของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มาสมัคร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดภาวะสัจจะแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยแปลและคัดแปลงจากพีโอไอ (POI: Personal Orientation Inventory) ของชอสรอม (Shostrom 1966)
2. แบบสอบถามปลายเปิด ซึ่งถามความรู้สึกและข้อคิดเห็นที่นักศึกษามหาวิทยาลัยมีต่อการเข้ากลุ่ม การดำเนินกลุ่ม ลักษณะผู้นำกลุ่ม ประโยชน์และการนำไปประยุกต์กับชีวิต เวลาและสถานที่ และข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เตรียมเครื่องมือในการวิจัย คือ แบบวัด 2 ชนิด เทปบันทึกเสียง และเครื่องเล่นเทป ติดต่อกสถานที่และพาหนะในการเดินทางล่วงหน้า
2. ทดลองใช้แบบวัดเพื่อปรับปรุงคุณภาพของแบบวัดรายข้อ (Discremination Power) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับ
3. ทดลองการนำกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตน (Pilot Study) 1 ครั้ง
4. ดำเนินการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้
  - 4.1 กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดภาวะสัจจะการแห่งตนที่ผู้วิจัยแปลและดัดแปลงในครั้งทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
  - 4.2 นำกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้จากกลุ่มที่ได้คะแนนภาวะสัจจะการแห่งตนตั้งแต่ลบ .5 S.D. ลงไปของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มาสมัคร เข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตนตั้งแต่คำวันศุกร์ถึงเป็นวันอาทิตย์อย่างต่อเนื่องกัน รวมเวลาในการประชุมกลุ่ม 20 ชั่วโมง
  - 4.3 หลังจากยุติกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดภาวะสัจจะการแห่งตนฉบับเดิม ซ้ำอีกครั้งเป็นการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) และตอบแบบสอบถามปลายเปิด
  - 4.4 เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบให้คะแนนรวมทั้งฉบับ และแยกเป็นรายด้านจากแบบวัดภาวะสัจจะการแห่งตน แล้วนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์ ส่วนแบบสอบถามปลายเปิดใช้วิธีการแจกแจงความถี่ และร้อยละ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่า ภาวะสัจจะการแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ได้เข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตน เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าการเข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตนตามแนวคิดของชอสรอม มีผลต่อการเพิ่มภาวะสัจจะการแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปน่าจะได้มีการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงหรือความคงอยู่ของ

ภาวะล้าจการแห่งตน เพราะจากการศึกษาของฟูลด์ และฮานิกแกน (Fould and Hannigan 1976) พบว่าหลังประสบการณ์กลุ่ม 6 เดือน ภาวะล้าจการแห่งตนของกลุ่มตัวอย่างบางคนเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ในขณะที่บางคนคงที่ บางคนลดลง ดังนั้นจึงควรมีการติดตามผลในระยะยาว เช่น 1 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี การประเมินผลก็นำใช้วิธีอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น การรายงานจากผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง การสังเกตพฤติกรรม ฯลฯ

2. เลอปาจ (Lepage 1975) พบว่ากลุ่มทดลองที่มีระดับภาวะล้าจการแห่งตนก่อนเข้ากลุ่มอยู่ในระดับกลาง หลังจากมีประสบการณ์กลุ่ม สมาชิกจะมีภาวะล้าจการแห่งตนเพิ่มขึ้น มากกว่ากลุ่มที่มีระดับภาวะล้าจการแห่งตนสูงหรือต่ำ ดังนั้นน่าจะ ได้มีการวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบผลของกลุ่มจิตวิทยา เพื่อภาวะล้าจจะแห่งตนในระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับภาวะล้าจการแห่งตนสูง กลางและต่ำ เพื่อประโยชน์ในการคัดเลือกสมาชิกกลุ่มในการปฏิบัติจริงต่อไป

3. การศึกษาครั้งนี้พบว่ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจจะแห่งตนใช้ได้ผลดีกับนักศึกษา มหาวิทยาลัย จึงน่าจะ ได้มีการทดลองศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น คนไข้ที่มีความผิดปกติทางจิต คู่สมรส หรืออื่น ๆ เพื่อประโยชน์ในการนำวิธีการนี้ไปใช้ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น

4. ผลการศึกษานี้พบว่ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจจะแห่งตนมีผลต่อการเพิ่มภาวะล้าจการแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัยได้ อีกทั้งนักศึกษายังรายงานว่าเขาได้รับประโยชน์ ได้ปรับปรุงตนเองได้เข้าใจผู้อื่นมากขึ้น และเสนอให้มีการจัดกลุ่มในลักษณะนี้ต่อไปอีก (ดูตารางที่ 5) จึงควรมีนักกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจจะแห่งตนไปใช้ เพื่อพัฒนานักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งภาค รัฐบาล และเอกชนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย